

Azon a napon, amelyen a tragédiák történtek, hét órakor ébredtem, mint rendesen. Hétfő volt és arra gondoltam, még két hét, aztán nyakamon a vakáció. Egy nyolcadikos fiúnak ez sokat jelent...

Bolyki Tamás A magány ellen...

Kiugrottam az ágyból. Úgy indult ez a nap is, mint a többi. Megszokott mozdulattal kapcsoltam be az asztalomon álló táskarádiót. Öltözködés közben fél füllel hallgattam csak, bár hangos volt, hiszen szüleim hat órára mentek dolgozni.

Híreket mondtak éppen s valami megragadta a figyelmemet.

– ...ekkor az űrhajó egy nagy sebességű tárggyal ütközött össze és felrobbant. Szakértők szerint a tárgy olyan hirtelen került az űrhajó közelébe, hogy az ütközés elkerülhetetlen volt. A katasztrófa után az ismeretlen objektum behatolt Földünk légkörébe, így feltételezhető...

Itt tartottak, amikor irtózatossá rózta meg a házat.

A padló hirtelen kiszaladt a lábam alól, és én elterültem. A könyvespolc leszakadt, a rádió majdnem a fejemre zuhant. Az ablaküveg csörömpölése ma is fülemben cseng. Első épkézláb gondolatom a bányánál járt:

„Sújtólégrobbanás! Ezt látnom kell!” – A kitört ablakon át a kertbe ugrottam, onnan az utcára. A fél falu, asszonyok és gyerekek rohagáltak fel-alá. A többség a műutat vette célba, amely a bányához vezetett. Én az erdőt választottam, mert van arra egy rövidebb ösvény, amely levágja a szerpentin első nagy kanyarulatát.

Amikor öt perc múlva kibukkantam a műútra, négy barátomba botlottam. Jóska, Laci, Feri és Karcsi ott torpant meg, az ösvény végében. Feszülten figyeltek valamit.

– Mit néztek? – kérdeztem lihegve, nem pazarolva a szót üdvözlésre.

– Ott – mutatott előre Karcsi.

Az úton egy fiatalember közeledett felénk. A túloldalt botladozott, a szakadéktól védő korlát mentén. Fehér kezeslábast viselt, mely néhol feketéllett a koromtól, és alaposan összeégett.

Hozzá rohantunk.

– Mi történt?

Ránk nézett. Szemei furcsán fénylettek. Nem válaszolt rögtön, s amikor szóra nyitotta száját, a következőt kérdezte, vagy inkább állította:

– Ti emberek vagytok...

A meglepetéstől elakadt a lélegzetem. Mindig mondták, hogy nem valami gyors a felfogásom. Jóska most is megelőzött, és könnyedén rávágta:

– Persze, de mi történt?

Ezután olyan dolgokat mesélt az idegen, hogy közbeszólni sem maradt erőnk:

– Én egy idegen civilizáció képviselője vagyok. A Földtől nagyon messze születtem, Pénteknek hívnak. Ezt a furcsa nevet központi számítógépünk adta nekem, és megígérte, hogy egy kék színű bolygón, annak egyik értelmes lényével kell leélnem életem nagy részét. Egyhangú, őrzítő magányban... A lény neve Robinson...

Még mindig nem tudtam, mit gondoljak a férfi felől. Egyáltalán nem látszott bizalomgerjesztőnek, ráadásul a robbanásról eddig egy szót sem szólt, holott lerítt róla, hogy a közelében járt.

Ezúttal Laci előzött meg.

– Hallod ezt, Robinson?

Néhány pillanatig szavainak értelme el sem hatolt tudatomig; még mindig az előző kérdésen rágódtam. Aztán persze világosság gyúlt agyamban. Hát persze! Karcsit hívtuk Robinsonnak, mert egyszer két órát töltött egyedül a Kopasz-szigeten a Tisza közepén. De ez már régen történt, és Karcsinak annyi beceneve volt már!...

Laci erőltetetten felnevetett, az idegen pedig görcsösen összerándult.

– Mióta várok erre a pillanatra! Hát itt van?!... Melyikötök az?

Itt követtük el a végzetes hibát, mert...

– Én – szólalt meg félénken Karcsi. – De...

– Nem bírnám ki a magányt! – hördült fel a férfi.

Meg mertem volna esküdni, hogy két colt villan fel kezeiben. Ma sem értem, honnan kapta elő. Olyan közel álltunk hozzá, hogy szinte céloznia sem kellett. Csípőből tüzelt, mint a westernhősök.

Karcsi összeesett.

Földbe gyökerezett a lábam, nem hittem el, amit láttam. Az egyik pisztoly rám szegeződött, a másik Ferire. Egyszerre dördült a két lövés... Még belém villant, amint feltűnik a kanyarban a bányamentők terepjárója. Mögötte rendőrautó vijjogott.

● A kórházban tértem magamhoz. Szerencsém volt, a golyó a halántékomat súrolta. Ötünk közül csak Jóska meg én éltük túl a találkozást. Egy ország aggódott értünk.

Az idegent elfogták, miután tűzpárbajt vívott a rendőrökkel. A bírósági tárgyaláson nagyjából azt ismételte, amit nekünk is elmondott. Állítólag a bányarobbanást szintén ő okozta. Nem tagadta, bár szerinte véletlen baleset volt. A bányatelepen akart landolni, de leszállás közben felrobbantak úrhajója fékezőrakétái. A katasztrófa helyszínén valóban találtak olyan fém- és műanyagdarabokat, amelyeket a szakértők sem tudtak azonosítani.

Papírjai nem voltak, senki nem ismerte. Egy újságíró megkérdezte, honnan szerezte a pisztolyokat.

– Az úrhajóban földi tévé-adásokat is fogtam. Például western-filmet. Abból mintáztam anyagátalakítóval. De én csak Robinsont akartam megmenteni a magánytól.

– Akkor a többi fiút miért ölte meg?

– Ott fent krimit is láttam. Tudom, hogy gyilkosságnál tanú nem maradhat.

– Nagy kár, hogy felrobbant az úrhajója.

– Nekem mondja?... A maguk primitív technikájával sosem jutok haza.

Ha hiszünk neki, felvetődik a kérdés, miért néz ki kívül és belül egyaránt úgy, mint egy ember? Egy magyar ember. Ő persze ezt is megmagyarázta. De ki hiszi el ezeket a fantasztikus zagyvaságokat? Felhozta a szerencsétlenül járt úrhajó esetét. Összeütközött vele.

Természetesen nem hittek neki. Életfogytig tartó börtönbüntetésre ítélték.

A börtönőr, amikor zárkájába kísérte, megpróbált beszélgetni vele.

– Az egyetlen cella, ahol csak egy rab volt eddig, ahová maga kerül. Neve is van már a fickónak... – az idegen azonban egyetlen pillantásával belé fojtotta a szót.

Alig csapódott be mögötte az ajtó, amikor a következő rövid párbeszéd játszódott le.

– Hogy hívnak?

– Péntek.

– Hát ez jó! Mert engem itt úgy emlegetnek, Robinson!...